

Spoznavanje naših članov: ANICA PUŠNIK

Usoda vsakemu človeku kroji življenje. Včasih je usoda zelo darežljiva in njena črta poteka ravno, nekaterim pa usoda izriše zelo grdo črto, polno ovinkov, krivulj in zamaškov.

Taka nelepa usoda je doletela prijateljico, ki jo danes predstavljam: ANICO PUŠNIK. Komaj 14 mesecev stara deklica, ki je pravkar začela tekati po hiši, je med vojno 1943. leta zbolela za otroško paralizo.

Mama in njena sestra sta jo takoj odpeljali v bolnico v Celovec, kjer so ji potrdili diagnozo. Tam je ostala 2 meseca. Finančno je Anici pomagal hotelir iz Mežice, saj stroškov v družini niso mogli kriti. Ker je bila vojna in so Celovec večkrat bombardirali Angleži, so bili bivanje v bolnišnici in potovanja do nje vse prej kot varni. Anica je zaradi slabih razmer, nenehnega bombardiranja in selitev v zaklonišča hudo zbolela za neko črevesno okužbo in za hudo vnetje srednjega ušesa. V zelo slabem stanju so jo starši pripeljali domov in to v zadnjem trenutku, saj so v naslednjih dneh bolnico bombardirali. Po vojni je pri petih letih prvič obiskala ortopeda v Ljubljani, kjer je prvič dobila ortopedski aparat in ustrezne čevlje. Leta 1950 je bila prvič operirana. Leta 1959 je bila ponovno na ortopedski kliniki zaradi posega na kolenih.

Osnovno šolo je obiskovala doma v Mežici, poklicno šolo pa v Domu invalidne mladine v Kamniku, kjer se je izučila za krojačico. Najprej se je zaposlila v krojaški delavnici v Mežici in delala tam tri leta, nato pa je odprla svojo krojaško delavnico. To dejavnost je opustila zaradi prostorske stiske doma in je bila celo leto brez službe. Naslednji dve leti je živela v Avstriji, nato pa do upokojitve 14 let v Tovarni nogavic v Prevaljah.

Svojega bodočega moža je spoznala že v Kamniku, kjer sta postala prijatelja. Po desetih letih sta se ponovno srečala in takrat je preskočila iskrica, ki je več let močno gorela, saj je bila to ljubezen na daljavo. Anica je bila v Avstriji, Ivan pa je bil zaposlen v urarski delavnici v Zagrebu. Daljava ju ni mogla ločiti in po štirih letih sta se oba vrnila domov in si ustvarila družino. Ivan je odprl svojo urarsko delavnico v Mežici in opravljal delo »koroškega urarja« vse do upokojitve. V srečnem zakonu se jima je rodil sin Peter, sedaj pa uživata ob dveh vnukih, ki neskončno razveseljujeta njuno starost.

Anica je pravi knjižni molj. V knjižnici že zmanjkuje zanjo neprebranih del. Že v otroštvu se je namreč najbolj razveselila darila v obliki knjige. Sedaj jih je že toliko, da ji zavzemajo življenjski prostor. V času korone je prebrala 120 knjig, njihove naslove pa redno beleži v svoji knjigi, poleg pa so vpisane vse pravljice in povesti, ki jih je prebiral obema vnukoma.

V pokoju pa Anica ne počiva. Vedno bolj aktivna je. Ustvarjanje ji je v krvi. Izpod njenih rok prihajajo prave mojstrovine iz blaga, kvačkanca, papirja, naravnega materiala in skoraj ni izdelka, ki ga ne bi odlikovala izredna estetska dovršenost, smisel za oblikovanje in zaradi njenega poklica izredna natančnost in lepota.

V decembru je na samostojni razstavi blestela z izvirnimi voščilnicami iz različnih materialov.

Mnogi jo vabijo na demonstracije njenih odličnih izdelkov in učenje posameznih tehnik izdelave. Zelo rada se odzove povabilom in širi svoje znanje na skupine starih in mladih ljudi. Pravi, da jo to delo izpolnjuje, osrečuje in zapolnjuje ves njen prosti čas.

Želimo ji še mnogo zadovoljstva ob prebiranju knjig, mnogo dobrih idej za ustvarjanje umetnin in spretno roko za delo.

Pripravila: Saša Žgajnar s pomočjo Anice in sestrične Poldike Šegel